

39. szám.
Szeptemb. 29-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Megírtam, hogy magam isz elmegyek panszlav gyülisbe, Turocz-Szent-Martomba. Mi irt ne? Tot ember: jo ember. Nincs senkinek semi szigyenleni való rajta, ha születete totnak. Kicsit beszili magyarul kacskaringósan, de izei vele egyenesen, s ha megneveteti vele magyar embert, hat az isz csak baratsagbul törtinik. Nyelvivel szolgálja minden ember maganak, öklivel hazajanak. Ezt tartok in. Azirt ha tot emberek öszegyünek, hogy tot nyelvet kultivaljanak, nem szüksig irete magyar embernek megharagudnyi. Azirt magyar ujsagirotkul nem elvesznek praenumeransokat.

Hat csak magam isz felrandultam a Szent-Martonyba, hogy majd referalok felüle, mit határozta gyülis?

Öszegyütünk otanag világ minden riszeibül, is egymast üdvözöltünk. Egyik monta „z bogom,“ masik monta „szlava“ harmadik monta „dobre zdravi.“

Először isz tartota nekem beszidet szerb hazamfia szerbusul; szip beszid volt, hanem in nem irtetem belüle semit.

Azutan tartotam in neki beszidet, magyar-

orszagi totul, az meg szerb volt: abul meg ü nem irtete semit.

Akor gyüt cseh polgartarsunk, is tartota beszidet nekünk csehül, abul meg egyikünk sem irtete semit.

Anakutana előalt ruthen atyafi, is tartota beszidet hochdeutsch ruthen nyelven, a mibül azt hiszem, hogy ü maga se nem irtete semit.

Hanem vigezetre megirkezet muszka baratunk, is az kezet szoritota velünk, is markunkba hagyta mindenikünknek muszka nyelven nyomtatot aranyat, azt azutan minyajjan megirtetünk.

De mikor azonban mindazonaltal lengyel szomszidra kerülte sor, az muszka insinuatora ata olyan feleletet, lengyelül, ökölel, muszka fültövire, hogy azt azutan muszka isz megirtete: is kapta egymás hajaba.

Is akor az let a következisbül, hogy magam isz levetetem atilat, felgyürtem ingem ujat, is oda altam lengyel partyara, is adig biztatam ütet hatalmas szavakal, a mig ö isz jól eldöngetet muszkat, muszka isz jól eldöngetet lengyelt; minek mikor vige volt, megrasztam len-

gyel szomszid jobbat, is montam neki: „tak dobre! csak te mindig üzsd, csak in mindig nizam!“

Is azal elinekeltünk azt a hires notat:

„Wenger, poiyák dwa bratanki,
Jak do szablye, tak do szlanki!“

Igy fog az mindig vigzödnyi, a mig liberalis totok, is peesovics totok között különbsig lesz a vilagon; pedig hogy magyar totok, is lengyel totok, liberalis totok, azt probalyon nekem

valaki eldisputalnyi akarnyi, majd megtanulom in neki a beesületet, hogy tudom megemlegeti magat!

Miirt csak tesik nyugotan pipalnyi odaha-za tekintedezs baratom uram. A mig lengyelek is magyar totok vanak a vilagon, nem lesz panszlavoktol bantasa magyarnak.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Egy bécsi lap pesti levelezőjének levelei.

No csak mennykő emberek ezek a magyar ujságírók; most meg már azt is kisítik, hogy még cholera sem volna, ha magyar ministerium volna.

Ha magyar belügyminister volna, az a belső tisztaságot rég létrehozta volna, a sok országos szemetet kitakarította volna, a cholera-nak tanyája nem lett volna.

Ha magyar külügyminister volna, az a cholera közeledését rég megelőzte volna, valami más idegen országra elfordította volna.

Ha magyar kereskedelmi minister volna, az a védvámokat rég felállította volna, a cholera-t importálni nem engedte volna.

Ha magyar közlekedési minister volna, az a pesti vízvezetékét rég létrehozta volna, itt most egészséges víz és levegő volna.

Ha magyar igazságügy minister volna, az a municipiumokat rég helyreállította volna, a

városoknak olyan magistratusokat választani engedett volna, a kik a népség egészségére vigyáztak volna.

Ha magyar hadügyminister volna, az a burkusokat az országba be nem eresztette volna, őket a cholera-val együtt a német szövetségi területen maradni kényszerítette volna.

Ha magyar cultusminister volna, az a bucsujárásokat betiltotta volna, a cholera széthurczoltatását megakadályozta volna.

És végül, ha magyar pénzügyminister volna, minden embernek jobb kedve volna, a cholera pedig leginkább a búsongó kedélyeket lepi meg, és így legfeljebb azokat pusztította volna, a kiknek a magyar ministerium nem tetszett volna.

Ime így tudnak a magyar ujságírók mindentől politikai kapitálist kiverni!

Nepomuk Lügewakker.

A pisztoly-durranás.

Feltetem magamnak, hogy megírok Üstökösbe ujságot, had tuya nagy publikum izs, mi adot magat elő nalunknal, Bikis Csaban, is kirem, miltoztason kiteyni ugy, mikint következik.

Had ezzer csak halyuk maguktól zsidoktól, hogy mi őket mind meg fogunk gyilkolni; hogy september 18-an este, zsinagogaban újra megismitlődi magat szegin Jeruzsalebéli rigi zsidok sorsa, kik benigtek, mint fecskefiak igő eresz alát; hogy elig gazdag firfiakat leszurunk, megkövezünk is lecsipelünk, s azutan se öregnek, se fiatalnak, se szíp göndörhaju Racheloknak nem agyuk pardont, s hogy zsidó Bertalan iczakanak pisztol-durranasz lesz hírüladója.

Vitiz izraelitak tehat azir Szolnokba telegrafiroz-tak sorkatonasagira, de ot feleltik: „nix deutsch!“ Szalatak tehat helybeli zsandarokhoz, financzokhoz, is megyei csendbiztoshoz leginyekir; it azt montak: „gut!“ is megkaptak fedezetet. Hat letek zsidok igen-igen barak. Hogyizs ne! zsandarok, financzok, perzekutorok, szuronjos puskakal, pisztolyokal, karabilyokal, gyiklesökel is fringiakal jötek, elaltak uczakat, is vartak pisztoly-durranast!

Elkipzelheti tolerans hazai közönsig alapotunkat: nevetünk izs, haragutunk izs; megmontunk: bibaszok, maktilkok, hobortosok, mit akarjatok? mit fecsegitek? de mig se nem halgatak. Lakosag nagyriszint othon aluta, riszint pedig koresmaban antikolera-minesi bort itunk, is riszint szinhazban izadot. Szinhazban daraban

előadodja magát, hogy löni kel! Puff! Had lüvisre mi törtinik? Zsandarok, financzok és perzekutorok kezdének kipzelní, hogy kiütöte mar conspiratio, s uczu! szaladnak, hol lütek? kiesoda? kirdeznek, is nagy siet-sigben egymason keresztül bukfenecznek. Jaj, had mig zsinagogaban! Örökre sajnalok, hogy in izs nem voltam ot. Kipzelek azir, hogy megjijete egyik izs, másik izs! Percz alat mindenki kiszalata uczara, is czibalta hatulso zsebibiüi revolvért, mert azal szelid izraelitak ellatak magukat. Hanem denique hiaba let minden, keresztinek nem gyilkoltak meg szopos zsidogyereket, hanem kaczagtak retenetesen. Akor gondoltak ük, hogy mas napra halasztotunk miszarlast, is kialitotak megint strazsat, de akor se nem gyilkoltunk üket, hanem da capo nevetünk. Mar mostan bike van.

Alaszolgaja

Mitj Vencel.

Orbán gazda.

Orbán gazda! átkozom a
Kend dolgát!
Az alföldön minden bort meg-
Iszogált.
Nagyon jókor beszüretelt
Kend megint!
Nem is termett több borom, csak
Egy jó pint.
Orbán gazda! kérem kendet
Alásson,
Hogy ha ivott: fizesse a
Kapásom;
Hogy ha fogyaszt, mit a financz
Reám rótt,
Ön zsebéből fizesse ki
Az adót.
Petőfinek is baja volt
Már kenddel,
Azt irta, hogy orrán hajnal
Szerepel.
Bibiresót is növelhetett
Az orra,
Hét éve, hogy minden borom
Megitta.
Ezennel hát közhírré én
Azt tesztem:
Hogy az olyan naptárt én meg
Nem veszem,
clyben neve kegyelmednek
Még ott lesz;

Veszedelmes szent, kinek így
Kell a szesz.
No de se baj, megtöltöm a
Kulacsom,
Melyet vettem érmelléki
Szalacson,
Megiszom a czinkotai
Itezcémet,
Egy szuszra, mert az én torkom
Nem német.
És álmodom, ha a mámor
Meglépett,
Egész tuezet ujdón magyar
Minisztert.

Grammatikális észrevétel.

Kérdés: Mi a genitivusa Deák Ferencznek.
Felelet. Nominativus: Franciseus; — genitivus: Francisci.

Furcsa! És mégis van eset, a mikor Francisci *ablativusa* akar lenni Deák Ferencznek.

Habt acht!

Beállítanak a 61-iki szolgabíróhoz két kőbor betyárt. Nagy gyanu van reájuk, hogy szökött katonák. Tagadják mód nélkül.

A szolgabíró csak járkál a két legény előtt; azok leeresztik nagy jámborul fülciket.

— *Habt acht!* kiált rájuk egyszerre a szolgabíró.
A két legény egyszerre positurába csapja magát.
— Melyik ezredből valók vagytok fiaim, csak valljátok meg szépen.

Nem is tagadták tovább.

Egy epedő szerelmeshez.

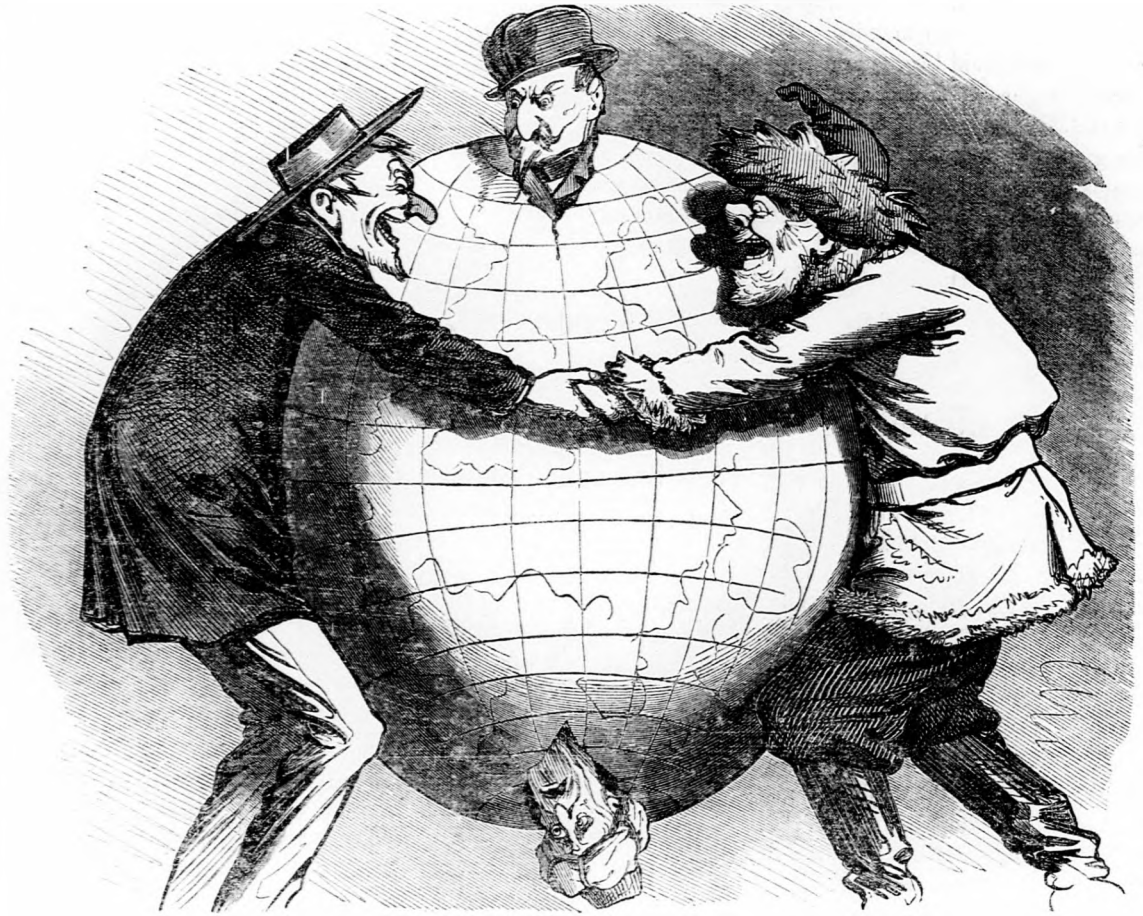
(Válasz.)

Ha szived fájó sebére
Irt keresni szándokod,
Jőjj el hozzám ma estére,
S teljesül kívánatod.

Találsz nálam irt eleget,
Mit csak kíván szív és ész:
Kenőt, mosót, s más egyebet,
— Mert testvérem gyógyszerész.

Jenny.

Az amerikai és orosz ölelkezés az egész földtekét átkarolja.

Herr urnak.

Midőn Szalay László 1848 ban M.-Frankfurtban tartózkodott, mint Magyarország követe, „Poste rest.“ is kapott több levelet, melyek érkezését várva, rendszeren maga ment értők. — Különösen egy esetben bizonyosnak tartotta, hogy kellett levélnek érkezni, s a postahivatalnok össze-vissza kutatta az „Sz.“ betűs fiókot, de Szalay névvel czimzett levelet nem talált; ugyanez történt másnap, harmadnap is. Egyszerre csak eszébe jut Szalainak, hogy aligha nincs magyarul írva a czim az ő levelére, s leírja a postahivatalnok számára a czímet, a milyennek körülbelül gondolá.

„T. cz. Szalay László urnak“ stb.

— Ahá! — mond a hivatalnok — für Herrn urnak már három napja, hogy itt hever egy levél!

Önkénytes-adoma a jelen korból.

Sz.....on történt, hogy egy ujonczot felbízott a falusi bíró, hogy ha beválik, vallja magát önkénytesnek; akkor csak a háború végeig szolgál, míg amugy benntartják nyolcz esztendeig.

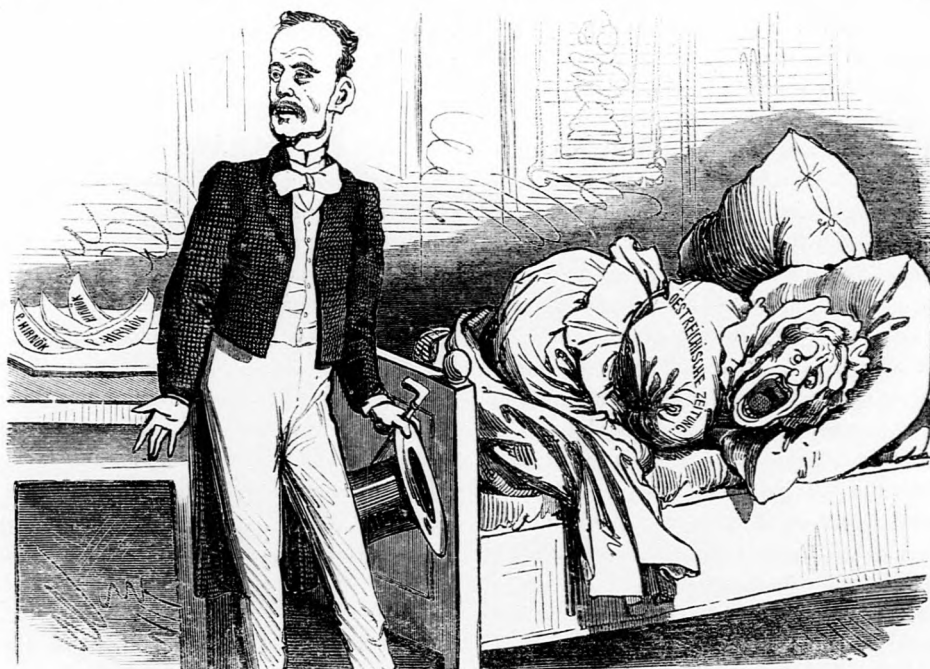
Mikor aztán a legény csakugyan bevált, elfakadt sírva, és zokogva mondá:

— Jaj kérem, ön-kény-tes vagyok.

A veszedelmes eledel.

— No, no, jámbor colléga! ne sokat egyél abból a nehéz eledelből. Nem jó neked a Pesti Hírnök cikkeiből olyan mohón falnod. bizony meglásd. megárt.

— Hja, barátom, önön már a subventio elixirja sem 'segít. Ön nem tehet okosabbat mintha meghal. Bizonyosan valami éretlen dinnyéből evett ön sokat. Agyió.

Fürdői életképek.

(Folytatás.)

Ekkor ismét azért támadt reám, „hol ülnek ezen az utasok, hisz nincs benne pad?” Hiában beszéltem neki, azt hitte, hogy felülni akarom, mivel véleménye szerint egy mozdony csak egy kocsit vihet, az pedig tele volt közzénnel. Végre megérkezett a trieszti vonat. Midőn annak puffogását hallotta, s a kocsik végnélküli sorát látta, elrémült, határozottan protestált, hogy ő ily pokoli műre fel nem ül. — „Zwei Minuten aufenthalt,“ kiáltott a konductor. A kocsiba léptem, de a komám gondolkozott, mit tegyen? Ezen tüzes sárkányra hogyan bizza becses életét? Azután balról az a nagy hegy, jobbról a széles Mura folyó, szorosban az ut mellett. — Hátha a hegynek fut, vagy a Murába bukik a vasut. Ez nem bolondság, s felül reá, két percz alatt határozni ily élet-halál dologban, midőn ő két percz alatt egy csizmát sem szokott felhuzni. — Másrészt országán kívül, oly emberek között, kik isten tudja, mily hangon beszélnek, egyedül maradjon? mi lenne itt ő belőle, hol ismerőse, tanácsadója nincs? Otthon, bármely vidékbeli forspontos fuvarozza, legalább tud vele beszélni, s meg tudja mondani, hová vigye. — Végre: miután a jegy pénzébe került, s egyedül visszamaradni nem mert, rászánta magát a belépésre. — A harmadik állomáson már annyira megotthonosodott, hogy mint tapasztalt és világot látott ember, az ott belépett utasokat ő kezdte oktatni, azt hívén felölök, hogy ezek is szinte ugy, mint ő, éltőkben legelőször mennek vasuton.

Gréczben gyült meg vele a bajom. Egy lépést sem távozott tőlem, kabátom szárnyát folyvást kezében tartotta, a kirakatok előtt megállott, mindent kérdezett, és szájátva megbámult. Ha előkelő kinézésű embert látott, mindenkor megkérdezte tőlem: „ki az“, pedig jól tudta, hogy én is ekkor voltam először Gréczben. A lánczhidat semmiképp sem fogadta el lánczhidnak, mert padlózata fából van. — Fekete frakkot és bugyogót akart venni, s mivel a szabó franczia készítésű, belés nélküli frakkot adott elő, az akkori divat szerinti bő ujjakkal, megszidta, miért akar félig készült ruhát a nyakába csapni, azt gondolja, mivel ő nem városi lakos, talán nem ért hozzá. Legényei is élehetetlenek lehetnek, miért a frakkba ujjak helyett nadráglábot varrtak, melyeket — mivel hosszuk voltak — majd könyökig feltűrtek. Szivar-pipát is akart venni, de midőn árát kérdezte, s az 5 forintra határoztatott, ráförmedt a pipa-faragóra: „van-e lelke, hogy ily piczike portékáért 5 forintot mér kérni, hisz ő 5 forintért akkora pipát vett, mint a két ökle.“ — Lehetetlen volt vele az utczán megmaradni; azonban a szállást sem volt jobb sorsom. — Reggel a teli mosdó edényt az emeleti ablakból az ut-

czára öntötte, épen egy arramenőnek orra elébe, s végzetlenül nevetett, „mennyire megijesztette az atyáit.“ A szobából éjjel, nappal telegrafirozott a szolgáltnak, míg el nem hittem vele, hogy a pinczerek aképp szokták az őket zaklató utast megboszulni, hogy a gépezetet erősen megtöltik villanyal, s ki ilyenkor telegrafiroz, az erős explosió kezét is összetépi. — Ettől megborzadt. Csak késő este vette észre, hogy uti-táskája kulcsát otthon feledte. — Mit volt tenni; a drága lakatot, melyért nyolcz váltógarast adott a bugyros-tótnak, agyon kellett ütteni. — Következő reggel diadalmas mosolylyal mutatta be elmés találmányát, melylyel biztosította magát arra nézve, hogy táskájának lakatkulcsát többé el nem hagyja. — S miből áll a nagy titok? kérdém. — „Hát nézze csak koma, a kulcsot a lakathoz kötöttem evvel a kis réz lánczezal, már most,“ a hol a lakat, ott kulcs.“ Nagy nehezen fogta fel, miképp ez ugyanannyi, mintha táskája be sem lenne zárva.

Harmadnap, hogy a reggeli 7 óraker induló vasuti vonatról el ne késsék, már 3 óraker felkelt, s bátorságot vett újra kezdeni a telegrafirozást; természetesen, senki sem jött hívására. Végre én is meguntam a lármáját, s mivel a lefekvésre rábeszélni nem tudtam, arra birtam: kezdjen öltözködni csizma nélkül, hisz azt legutoljára is felhuzhatja. — Szót fogadott, felöltözött egészen, fekete bugyogóban, frakkban, még kalapját is feltéve, mezítláb sétált a szobában, reggeli 4 órától 6-ig, a mikor is szolgált, és ettől tiszta csizmát kapott.

(Folyt. köv.)

Adomák.

Szép dolog az az elismerés. Mai időben oly ritkaság, hogy érdemes egy példáját az utókor számára megörökíteni.

A X. i nép, az „Üstökös“ f. évi 31-ik számában közölt toronyépítési adomát magáról irotnak, és méltán — ismervén, nagyon megszonyolodott. Gondolkoztak, tanakodtak a jó lelkek: hogyan tudják azt Pesten, hogy az ő templomuk olyan ritka nevezetességgel bír? Voltak, kik nem értették a czélzást, nem lévén a város neve világosan kiírva, de az okosabbak meggyőzték az együgyűbbeket, hogy ha bár a név nincs is kitéve, nem lehet más, mint V. . . , hiszen arról meggyőződhetnek mindannyiszor, valahányszor templomba mennek, mert nem igen van más oly templom, hol oly csábítólag kínálgatná Éva néni — paradicsomi öltözetben Ádám bácsit a tudás fájáról leszakasztott almacsutkájával, hol oly bájosan röpkednének a karvalyok az éden kertjének vas rácsozatán. Aztán a szomszéd T. . . város is tele van már vele, hogy a V. . . i templomot lefestette az Üstökös.

Tenni kell itt valamit, nehogy még jobban lefessenek, így gondolkoztak sokan. De hát hogyan és mit? ez a kérdések kérdése. Több ész többet gondol, mondák a bölcsőbbek, tegyük az ügyet gyűlés tárgyává, — hadd győzzön a jobb.

Vasárnap volt. A canicularis jegy alatt álló nap sugarai tiszta fényben ragyogtak le az ég kék boltozatáról, ugyanazért nagy számu szomjas sereg gyülekezett fel az Úr házába, a mennyei ital kostolgatására csak, — a tanítás nagy részét szundikálva töltvén el. — Istenítisztelet végeztével a férfigyülekezet fennmarasztatott a templom kerítésében, fontos tárgy közlése végett. A magát legtudósabbnak tartó — ugyanazért leg-tudatlanabb — s magát minden dologban fővezérnek feltolni szerető Sz. L. imígyen hallatá szavát a kíváncsi nép előtt:

„Egyébaránt tudják-e kegyelmetek, miért gyűltem én össze e helyen? Nagy dolog van. Tudom, szívesebben vennék szavaimat, ha nem szólanék, de mivel hogy szívem hurjai fájdalom könnyüjében van főrösztye, most egyébaránt hallgatnom nem lehet, tehát azért szólanom kell. — Hogy hát kigyelmetek előtt is nyilvánvalóvá legyen egyébaránt az, mit szívem rejtekébe örökre elzárni ohajtottam volna, melyet tegnapelőtt hallottam meg csak, hogy tudniillik Pesten is tudják, sőt az Üstökös ur a nagyvilággal is tudatta már egyébaránt, hogy mi templomot meszelni, tornyot építeni csak azért nem akarunk, mert a grajczárokat inkább szeretjük szívünk keserőségét még jobban megkeserítő krumpli pálinkára költeni, mint egyébaránt az Úr házában csinosítására fordítani. — Határozzanak azért kigyelmetek, mi tevők legyünk?“

Mély csend követte e lelkes szónoklatot. Ki is merné gyenge szavával a varázst megtörni? De ime, akadt mégis egy, ki mély megindulás hangján eképen válaszolt:

„Érdemes közönség! Nem mondom én, hogy mi tökéletesen jók volnánk, hogy nem volna szükségünk egy toronyra, s templomunk kijavítására, mert hiszen kellene biz az. De hát mitevők legyünk? mikor az adó nagy, a szárazság idő előtt megszarítja vetéseinket, — én úgy vélem, hogy legjobb lesz megkérni Üstökös urat kevés várakozásért, míg jobb idők lesznek, akkor aztán majd építünk olyan tornyot, hogy a tetején levő kakas kukorikolása Pestre fog hallatszani. A mi pedig a már kihordott, és az ut mellé rakott köveket illeti, csak azt mondom, hogy azokat az eső és hó ellen biztosítandó, de meg hogy utban se legyenek: azok, kik a bányából kihordták, „hordják“ oda ismét vissza.“

Ily szép tervnek ellentmondani nem lehetett. Nem

is emelkedett az ellen egy szó sem, sőt az egyházi jegyző felkérte, jelen határozatot értelmes szavakban az Üstökös urral tudatni.

Ez évi másodszeri ujonczozás helyett, felsőbb meghagyás következtében, önkénytesek szedése lévén elrendelve; X... város is megkezdte a toborzást. Nyalka legények jártak fel s alá a városban, pálinkával telt üveggel kínálgatva minden jóra való fiatait, kinek elég széles melle volt arra, hogy a cüzüdnadli golyónak biztos célpontul szolgáljon. Eltelt két, el három nap is, a költség szaporodott, mert hiszen a krumplilevest sem adják ingyen, de meg a szép „Rákóczy“-t is pénzért huzzák — s a kívánt 8 darab önkénytesből még csak 3 volt, s kérdés, azok is jók lesznek-e?

A leleményes ész segít magán. — Midőn az éj leereszté sátorát a város felé, az X... i kapitány a hajdukat és néhány vasvillás embereket maga mellé vevén, elindult önkényteseket verbuválni. — A fogás remekül sikerült. Mire a világosság leküldte a sötétséget, a felkelt nap sugarai tizenöt önkénytelenül önkénytesé lett arczát világíták meg a tömlöcz falai között. Hogy pedig a formalitás meglegyen, odaállíták az ajtó elé a crinolinbandát,* s keservesen húzá azon nótát: „Gyere pajtás katonának, nem kötéllel verbuválnak,“ olykor egy kis gugyit is nyújtottak be nekik, hogy feledjék a multat, s legalább részegen „lássák boldognak e hazát.“

Eljött végre az idő is, midőn a leendő herosokat a székvárosba kellett vinni visitatióra. A gondos kapitány, nehogy legényei idő előtt a poroszok ellen atakirozzanak, sarkantyú helyett esörgetyüt tétetett mindeniknek lábára. Elérték a fővárost. A vendégfogadó udvarán megállván, az önkénytesek szabad lábra állítottak, s ovatosság tekintetéből a menet úgy indult meg, hogy elől ment a polgármester egy drabanttal, azután párjával a legénység, végre a kapitány zárta be a menetet szintén egy drabanttal. Egy darabig példás rendben mentek, míg meg egy szük sikátor mellé értek, s 4 közülök hirtelen kivált, s „vesd el magad!“ A polgármester és kapitány utánok, magukra hagyván a lelkesült tömeget. Csak midőn látták, hogy a frányák ügyesebb futók, mint ők, csak mikor látták, hogy azokat meg nem foghatják, jutott eszükbe a többi is. És ki írja le a meglepetést, midőn a szép kis csapat nem volt többé látható — csak 5 állta meg a helyet emberül. Oda lett a szép remény, oda lett a sok költség; vigasztalásul csak az maradt, hogy mind az 5 bevétetett.

* Igy nevezik a bögösről, lévén az leány, s crinolint visel.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ez a hét is csak olyan lesz, mint a többi.

— — No másforma ármádiánk lesz már, mint eddig volt; piros bugyogót kap minden katona. (Világos, hogy csak ez az egy bajunk volt.) Akkor aztán jöhet a keleti kérdés! (Hiszen hogy piros nadrágot kapunk, az jó, de miért bővet? azt szeretném tudni.) Hát tudod, azt a legutóbbi hadjárat tapasztalatai indokolják, ugyanis a porosz katonák betörvén a mi földünkre, úgy kiették magukat, hogy utoljára nem fértek bele az uniformusukba, azért mi most előre látunk, s úgy látjuk el magunkat, hogy ha majd mi törünk be az ellenség földére, hát legyen mibe behíznunk.

— — Most hallottam egy esetet a csehországi hadjáratból, a mi még nincs benn semmi újságban. Hát egy huszár lova a nagy masirozásban utközben kidőlt; a huszár kénytelen volt leszedni róla a nyeret, és saját hátán czepleni odább, magára hagyva az utfélen a vergődő párát. Így ballagott gyalog a huszár három napig, míg végre gyalog eljutott Trautenauba, a hova ezrede előre ment. Reggel kirukkol az ezred, hát a mint a gyalog maradt huszár jön rapportálni, hogy mi történt vele, egyszerre csak azt látja, hogy a lova előáll, s minden szó nélkül sorakozik szépen a két megszokott szomszéd közé. A jámbor állat megbánta éjjel, hogy megdöglött, s felzihelődve utána ment az ezredének, s rá is talált, és szó nélkül assentálta magát. (Ott volt kend, a hol beszélték!)

Curiosus kérdés.

Hát valjon abból az egy huszárból mi lett, a kit Hírnök János bátyánk állított ki állítólag a háboru idejére?

Brünn városa érdeemes polgármesterének, dr. Giskrának két rendbeli üdvözlő beszéde.

1-ső beszéd. A porosz generálishoz.

Üdvözlöm önt, dicső félfü, morva városunk nevében; önöket tekintjük legkedvesebb vendégeinknek, sziveink és mézsárszékeink nyitva állanak önök előtt. Ez legboldogabb napja életünknek.

2-ik beszéd. Az osztrák generálishoz.

Férfü dicső, önt üdvözlöm városunk morva nevében, vendégeinknek legkedvesebbeknek tekintjük önöket. Önök előtt is nyitva bár, de kissé üresen állanak sziveink és mézsárszékeink. Életünk napjai közt legboldogabb ez.

Magyar Miska és Német Miska.

M. M. Azt beszélük, hogy visszajön Miksa császár Mexicóból.

N. M. Elég rosszul teszi.

M. M. De ha nem birt a mexicóiakkal.

N. M. Rájxratot kellett volna nekik adni; azt direct választások útján az indiánokkal beschickoltatni, a creolokat megmajorizáltatni, és azzal minden rendben lett volna.

M. M. Látod: ezt hamarább mondhattad volna.

Isztrikucz és Nasszalmieszkuł.

I. Te! Hát már aztán azzal a sok tépéssel, fáslival és fehérenemüvel mi lesz, a mit mázsza számra összedogattunk a sebesültek számára, miután vége lett a háborúnak?

N. Azt hiszem, hogy abból mind bankót fognak nyomtatni, s majd úgy küldik vissza nekünk.

Előfizetési föltétel

„AZ ÜSTÖKÖS“

1866. IV. negyedévi folyamára.

Negyedévre (october — december) . . . 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénzek Jókai Mór, szerkesztő-tulajdonos-hoz (Pest, országút 18. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.